

— Какво обичате? — сви мрачно вежди Сторжковъ.

Гръмотресовъ почувствува, какъ се смали и издребнѣ като бубулечка. Сторжковъ бѣше надмененъ и неотзивчивъ.

— Високопоставенъ господине, високопоставенъ господине — забѣбра той, като че ли за пръвъ пжтъ говорѣше въ живота си.

Сторжковъ го стрелна съ вълчи погледъ:

— Ще говорите ли, или не?

И последната смѣлость напусна Гръмотресо̀ва. Искаше му се да избѣга.

— Всичко е загубено — горчиво преглътна той. Доплака му се. — Какъ всичко може да се провали.

Тая мисль го стресна. Той събра последнитѣ си сили.

— Високопоставенъ господине, вѣчно ще помня деня, въ който ме удостоявате съ Вашето внимание — започна той, като че репетираше монологъ отъ скучна драма.

Сторжковъ се усмихна.

— Съднете!

— О, това ще подрони достойнството Ви, Високопоставенъ господине, за мене е голѣма честь да стоя правъ при Васъ и да Ви се кланямъ.

— Какво желаете?

— Една услуга, Високопоставенъ господине.

— Именно?..

— Това за мене ще бжде голѣма честь и азъ никога нѣма да Ви забравя. Азъ съмъ поетъ. Ще Ви възпѣя въ моитѣ стихове. Ще